

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 28 MAI 1924.

PROPOSITION DE LOI

apportant des modifications aux lois des pensions des instituteurs primaires (1).

RAPPORT

FAIT, AU NOM DE LA COMMISSION (2), PAR M. GOLLIER.

MESSIEURS,

La proposition de loi soumise à votre examen tend à permettre aux instituteurs qui, pour des raisons d'âge, ont dû prendre leur retraite depuis le 1er mai 1920, ou qui devront la prendre avant d'avoir joui pendant cinq ans du traitement maximum, de faire compter l'année la plus favorable de leur traitement comme moyenne des cinq dernières années servant de base au calcul de la pension.

Votre Commission s'est ralliée à l'initiative de MM. Marek et consorts. Ce n'est pas que votre Commission méconnaisse les nécessités financières de l'heure présente, mais elle estime que minimales seront les conséquences budgétaires qui résulteront de l'adoption de la proposition de loi. De plus, il n'y a pas à craindre que nombreux soient les instituteurs qui demanderaient leur pension pour bénéficier du nouveau régime, car les plus hauts traitements sont appliqués depuis 1920.

Plusieurs membres ont rappelé les multiples promesses faites au personnel enseignant, les projets de loi dus à l'initiative de MM. Buyt et Marek et que nous n'avons pas rapportés parce qu'ils font l'objet de l'examen d'une commission instituée par le Gouvernement et dont les travaux aboutiront vraisemblablement à l'élaboration d'un contre-projet. Nous ne doutons nullement de l'excellence des intentions du Gouvernement, mais en attendant qu'une nouvelle loi apporte à la législation actuelle les modifications qu'impose l'équité, ne convient-il pas de

(1) Proposition de loi, n° 253 (1922-1923).

(2) La Commission, présidée par M. Lemonnier, était composée de MM. Blavier, Bouchery, Claes, De Bue, Gollier, Heyman, Huysmans, Lemonnier, Pèriquet, Pirmez, Segers, Van Hoeck, Van Isacker.

faire un effort en faveur des membres du personnel enseignant de nos écoles primaires qui ont blanchi sous le harnais, qui, de par leur âge, ont droit à la pension mais qui, comme le rappellent, dans les Développements, les auteurs de la proposition, n'osent prendre leur retraite, faute d'une pension suffisante?

Quant au principe, il ne peut prêter à discussion; il a été consacré par la Chambre, à la demande du Gouvernement lors du vote de la loi du 25 juin modifiant la loi organique de l'enseignement supérieur donné aux frais de l'État, en ce qui concerne la rémunération des professeurs et administrateurs-inspecteurs des universités de l'État. L'article 4 de cette loi stipule que les professeurs, admis à la pension entre le 1er janvier 1921 et le 31 décembre 1925, soit pour la limite d'âge, soit pour motifs de santé, verront calculer leur pension comme si, au moment de leur mise à la retraite, le barème établi par l'article 1er leur avait été appliqué depuis cinq ans. Cette disposition avait incontestablement pour but de leur faire attribuer le maximum de la pension.

Nous avons la conviction que la Chambre partagera notre manière de voir et nous la convions à voter d'urgence la proposition soumise à son examen.

Le Rapporteur,

TH. GOLLIER.

Le Président,

MAURICE LEMONNIER.

(1)

(N° 272.)

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 28 MEI 1924.

Wetsvoorstel tot wijziging der wetten op de pensioenen der lagere onderwijzers (1).

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE (2) UITGEBRACHT DOOR DEN HEER GOLLIER.

MIJNE HEEREN,

Het wetsontwerp, aan uw onderzoek onderworpen, heeft voor doel aan de onderwijzers, die om leeftijdsredenen pensioen moesten aanvragen sedert 1 Mei 1920 of die op pensioen zullen worden gesteld voor dat zij gedurende vijf jaar hunne maximumwedde hebben getrokken, toe te laten het gunstigste jaar hunner wedde te doen tellen als gemiddeld bedrag van de vijf laatste jaren die als grondslag dienen voor de berekening van het pensioen.

Uwe Commissie heeft zich aangesloten bij het voorstel van de heeren Marck c. s. Voorzeker vergeet uwe Commissie niet de financiële moeilijkheden van het oogenblik, maar zij denkt dat de geldelijke lasten die uit de aanneming van dit wetsvoorstel zullen voortvloeien, zeer gering zullen zijn. Er is bovendien geen vrees voor dat er vele onderwijzers zullen zijn die hun pensioen zouden aanvragen om van het nieuwe stelsel te kunnen genieten, want de hoogste jaarwedden worden betaald sedert 1920.

Vele leden hebben gewezen op de talrijke beloften die werden gedaan aan het onderwijzend personeel, de wetsontwerpen ingediend door de heeren Buyl en Marck, en waarover geen verslag werd uitgebracht omdat zij werden onderworpen aan het onderzoek van eene Commissie door de Regeering ingesteld, en waarvan de werkzaamheden zeker zullen leiden tot het opmaken van een tegenontwerp. Wij twijfelen hoegenaamd niet over de uitmuntende inzichten van de Regeering, maar in afwachting dat eene nieuwe wet aan de bestaande wetgeving

(1) Wetsvoorstel n° 253 (1922-1923).

(2) De Commissie bestond uit de heeren Lemonnier, voorzitter, Blavier, Bouchery, Claes, De Bue, Gollier, Heyman, Huysmans, Pèriquet, Pirmez, Segers, Van Hoeck en Van Isacker.

wijzigingen toebrengt die eerlijkheidshalve noodig zijn, diende men iets te doen ten voordeele van de leden van het onderwijzend personeel onzer lagere scholen die vergrijsd zijn onder hun taak, en die, wegens hun leeftijd, recht hebben op het pensioen, maar die, zooals de indieners van het voorstel in de Toelichting zeggen, hun pensioen niet durven aanvragen daar het niet voldoende is.

Wat het beginsel betreft, daarover kan geen betwisting bestaan. Het werd bekrachtigd door de Kamer, op verzoek van de Regeering, bij de goedkeuring van de wet van 25 Juni tot wijziging van de wet, die het op Staatskosten gegeven hooger onderwijs regelt, wat betreft de bezoldiging der professoren en beheerders-toezichters van de Rijksuniversiteiten. Artikel 4 van deze wet bepaalt dat voor de professoren, toegelaten tot het pensioen tusschen 1 Januari 1924 en 31 December 1925, hetzij wegens leeftijdsgrens, hetzij om gezondheidsredenen, het pensioen zal berekend worden alsof, op het oogenblik van hunne op-pensioenstelling, de wedderooster vastgesteld bij artikel 1, op hen was toegepast sedert vijf jaar. Deze bepaling had onbetwistbaar voor doel hun het maximum-pensioen te doen toekennen.

Wij zijn overtuigd dat de Kamer onze zienswijze zal deelen, en wij verzoeken haar onverwijld het wetsvoorstel goed te keuren.

De Verslaggever,

TH. GOLLIER.

De Voorzitter,

MAURICE LEMONNIER.
